

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 42193

гр. София, 24.11.2023 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 90 СЪСТАВ, в закрито заседание на двадесет и четвърти ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ВАЛЕНТИН Т. БОРИСОВ

като разгледа докладваното от ВАЛЕНТИН Т. БОРИСОВ Гражданско дело № 20231110122610 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 140 ГПК.

Софийският районен съд е сезиран с искова молба от М. Б. Х. с ЕГН *****, чрез адв. Златков, против „ФАЙНЕНШЪЛ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, с ЕИК: ..., гр. София, за прогласяване на нищожността на сключеният между тях договор за предоставяне на поръчителство № ... от 19.01.2021 г., както и за връщане на платената по това задължение сума в размер на 50 лв., частично от сума в размер на 400 лв., ведно със законната лихва от депозиране на исковата молба 28.04.2023 г. до окончателното изплащане.

В исковата молба са налице твърдения, че на 19.01.2021г. ищецът М. Х. е сключил договор за паричен заем № ... с „Изи АСЕТ МЕНИДЖМЪНТ“ АД. Страните са се договорили за отпуснатия заем да бъде в размер на 800.00 лева, видът на вноската е седмична, а размерът на месечния лихвен процент не е посочен. В чл. 4 от процесния договор е уговорено, че страните се съгласяват договорът за заем да бъде обезпечен с гарант – две физически лица, поръчители или банкова гаранция в полза на институцията, отпуснала кредита. Поръчителите следва да отговарят на следните условия: да представи служебна бележка от работодател, за размер на трудовото възнаграждение, нетния размер на трудовото възнаграждение да е в размер на минимум 1 000 лв., да работи по безсрочен трудов договор, да не е поръчител, да има чисто ЦКР или да представи сключен договор за гарантиране задължението с дружеството. На датата на сключване на договора за заем между ищеца и ответното дружество бил сключен договор за предоставяне на

гаранция № ..., по силата на който „ФАЙНЕНШЪЛ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД е поело задълженията да обезпечи пред „Изи Асет Мениджмънт“ АД задълженията му. Обезпечението се изразявало в наличие на парични средства и готовност за изплащане на задълженията на кредитополучателя. Въз основа на сключения договор за поръчителство, ищецът се е задължил да заплати на гарантиращото дружество възнаграждение, което е разсрочено за изплащане, заедно с месечната вноска по договора за кредит.

Съгласно договора за поръчителство, ищецът е следвало да предоставя дължимите парични думи на „Изи Асет Мениджмънт“ АД, което пък от своя страна, съгласно договора, е упълномощено от „ФАЙНЕНШЪЛ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД да събира в тяхна полза сумите по процесния договор. Съобразно чл. 3, ал. 1 от договора за поръчителство, възнаграждението се дължи в полза на поръчителя „Файненшъл България“ ЕООД, като „Изи Асет Мениджмънт“ АД единствено е овластено да приеме плащането (фактически да получи паричните средства за възнаграждението, които след това да предаде на поръчителя). Предвид това, именно „Файненшъл България“ ЕООД е материално легитимирано да отговаря по процесната претенция. Налице са твърдения, че М. Х. е погасил изцяло процесния кредит.

На следващо място в исковата молба са налице твърдения, че между „Изи Асет Мениджмънт“ АД като заемотател и ищеца като заемател, е възникнало правоотношение по повод предоставянето на паричен заем в размер от 800 лева. Заемотателят е небанкова финансова институция по смисъла на чл. 3 от ЗКИ, като дружеството има правото да отпуска кредити със средства, които не са набрани чрез публично привличане на влогове или други възстановими средства. Ищецът е физическо лице, което при сключване на договора е действало именно като такова, т. е. страните имат качествата на потребител по смисъла на чл. 9, ал. 3 от ЗПК и на кредитор съгласно чл. 9, ал. 4 от ЗПК. Сключеният договор за паричен заем по своята правна характеристика и съдържание представлява такъв за потребителски кредит, поради което за неговата валидност и последици важат изискванията на специалния закон - ЗПК. Изхождайки от това, то следва, че с характеристики на потребителски договор е и Договорът за предоставяне на поръчителство № ..., сключен между ищеца и ответника „Файненшъл България“ ЕООД. Доколкото договорът за поръчителство е акцесорен на този за предоставяне на потребителски кредит, то действието на поръчителството е

предпоставено от валидното съществуване на главното правоотношение. Предвид това, наличието на основание за предоставяне на поръчителство от страна на ответното дружество, е обусловено от валидността на договора за кредит, или отделни негови клаузи, включително и чл.4 и поради тази причина следва да се разгледат съвместно и двете правоотношения, имайки и предвид, обстоятелството, че кредиторът „Изи Асет Мениджмънт“ АД е едноличен собственик на капитала на „Файненшъл България“ ЕООД и в тази връзка кредиторът и поръчителят са свързани лица, което е видно от Търговски регистър към АВ.

Съгласно разпоредбата на чл. 22 от ЗПК, когато не са спазени изискванията на чл. 10, ал. 1, чл. 11, ал. 1, т. 7- 12 и т. 20, чл. 12, ал. 1, т. 7- 9 от ЗПК, договорът за потребителски кредит е недействителен и липсата на всяко едно от тези императивни изисквания води до настъпването на тази недействителност. Същата има характер на изначална недействителност, защото последиците ѝ са възникнали при самото сключване на договора и когато той бъде обявен за недействителен, заемателят дължи връщане единствено на чистата стойност на кредита, но не и връщане на лихвата и другите разходи (арг. чл. 23 ЗПК). Клаузата на чл. 4 от Договора за кредит възлага в тежест за заемателя да осигури едно измежду следните обезпечения: двама поръчители (които следва да отговарят на горепосочените кумулативно поставени изисквания) или банкова гаранция в размер от сумата по процесния договор), или одобрено от заемотателя дружество - поръчител). Прочитът на съдържанието на посочената клауза и съпоставянето ѝ с естеството на сключения договор за паричен заем, налага разбирането, че по своето същество тя представлява неотменимо изискване за получаване на кредитно финансиране и на практика не предоставя избор за потребителя, както дали да предостави обезпечение, така и какво да бъде то. Изискванията, които посочената клауза от договора възвежда за потребителя са на практика неосъществими за него, особено предвид обстоятелството, че последният търси паричен кредит в сравнително нисък размер (800 лева). Предвид това, не само правно, но и житейски необосновано е да се счита, че потребителят ще разполага със съответна възможност да осигури банкова гаранция в размер от сумата по договора (за което съответната банкова институция ще изисква също заплащане) или две лица- поръчители, които да отговарят на многобройните, кумулативно поставени изисквания към. Тоест, поставяйки

изначално изисквания, за които е ясно, че са неизпълними от длъжника, то кредиторът цели да го „насочи“ към единствената форма на обезпечение, която длъжникът обективно би могъл да си позволи да предостави - обезпечение от одобрено от заемотателя „Изи Асет Мениджмънт“ АД дружество. Това дружество е именно ответникът в настоящия процес – „Файненшъл България“ ЕООД, който е и свързано лице с кредитора по договора за заем. Предвид това, разходът за потребителя по договора за поръчителство с „Файненшъл България“ ЕООД е сигурен и изначално известен за кредитора - от една страна предоставянето на поръчителство е необходимо условие да се усвои финансовия ресурс, а от друга - условията за другите две обезпечения (две физически лица - поръчители и банкова гаранция) са на практика невъзможни за осъществяване от длъжника. Също така договорът за кредит и поръчителство са подписани от едно и също лице в качеството му на представляващ заемотателя и гарантиращото дружество. Същевременно, кредиторът не включва възнаграждението по договора за поръчителство към ГПР, като стремежът му е по този начин да заобиколи и нормата на чл. 19, ал. 4 ЗПК. Съгласно чл. 22 ЗПК, вр. чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК договорът за потребителски кредит е недействителен, ако в същия не е посочен годишен процент на разходите и общата сума, дължима от потребителя. Съгласно чл. 19, ал. 1 ЗПК годишният процент на разходите по кредита изразява общите разходи по кредита за потребителя, настоящи или бъдещи (лихви, други преки или косвени разходи, комисиони, възнаграждения от всякакъв вид, в т. ч. тези, дължими на посредниците за сключване на договора), изразени като годишен процент от общия размер на предоставения кредит. Съобразно § 1, т. 1 от ДР на ЗПК, "Общ разход по кредита за потребителя" са всички разходи по кредита, включително лихви, комисиони, такси, възнаграждение за кредитни посредници и всички други видове разходи, пряко свързани с договора за потребителски кредит, които са известни на кредитора и които потребителят трябва да заплати, включително разходите за допълнителни услуги, свързани с договора за кредит, и по-специално застрахователните премии в случаите, когато сключването на договора за услуга е задължително условие за получаване на кредита, или в случаите, когато предоставянето на кредита е в резултат на прилагането на търговски клаузи и условия. Общият разход по кредита за потребителя не включва нотариалните такси". Предвид изложеното, то е необходимо в ГПР

да бъдат описани всички разходи, които трябва да заплати длъжника, а не същият да бъде поставен в положение да тълкува клаузите на договора и да преценява кои суми точно ще дължи. В конкретния случай е посочено ГПР, но от съдържанието на договора потребителят не може да се направи извод за това кои точно разходи се заплащат и по какъв начин е формиран ГПР. Нещо повече, предвид предпоставките, при които възниква задължението на потребителя да заплати възнаграждение за поръчителство, то същото е с характер на сигурен разход и следва да бъде включено изначално при формирането на ГПР. В случая, акцентът се поставя не само върху факта, че в тежест на потребителя се възлага заплащането на допълнително възнаграждение за ползвания финансов ресурс, но и върху обстоятелството, че ако това обстоятелство му бе известно (чрез изначалното му включване в разходите по кредитите), то той би могъл да направи информиран избор дали да сключи договора.

На следващо място ищецът счита, че самият Договор за предоставяне на поръчителство № ... е изначално лишен от основание, тъй като по силата на посоченото правоотношение, в полза на потребителя не се предоставя услуга. Обезпечението е единствено и само в полза на кредитора „Изи Асет Мениджмънт“ АД, за което цялото възнаграждение е поето от потребителя. Нещо повече - в случай, че поръчителят „Файненшъл България“ ЕООД изпълни и погаси вземането на длъжника, то има право на регрес срещу него за пълната стойност на платеното (чл. 5, ал. 1 от договора за поръчителство). Следователно, срещу заплащането на възнаграждението по договора за поръчителство, ищецът не е получил каквато и да било услуга, просто задължението му от едното дружество ще бъде прехвърлено към другото, като и двете дружества са свързани. Следващ довод в подкрепа на твърдението за нищожност на договора е следния: Правната уредба на договора за поръчителство се съдържа в разпоредбите на чл. 138 – чл. 148 ЗЗД. Съгласно чл. 138 ЗЗД с договора за поръчителство поръчителят се задължава спрямо кредитора на друго лице да отговаря за изпълнение на неговото задължение. Съгласно Решение № 7 от 28.04.2020 г. по т. д. № 562 / 2017 г. на Върховен касационен съд, 2-ро тър. отделение „Поръчителството, на основание чл. 138 от ЗЗД се учредява по силата на договор, сключен между кредитора и поръчителя“, тъй като в полза на кредитора се поражда право да претендира вземането си от още едно лице, поело задължение заедно

с главния длъжник, а не между поръчителя и главния длъжник, както е в случая. Както бе посочено по-горе, собственик на капитала на поръчителя „Файненшъл България“ ЕООД е заемото по договора за заем – „Изи Асет Мениджмънт“ АД. Основен предмет на дейност на ответника „Файненшъл България“ ЕООД са гаранционни сделки, каквато е и процесната. Следва да се посочи, че печалбата на „Файненшъл България“ ЕООД от извършената от него търговска дейност като поръчител се разпределя в полза на едноличния собственик на капитала „Изи Асет Мениджмънт“ АД. В случая търговецът – кредитор е обвързал по-слабата икономически страна с допълнително възнаграждение, което се дължи от момента на сключване на договора за заем, без значение дали заемателят е изправна страна по същия. Поради изложеното, клаузата на чл. 3, ал. 1 от Договора за предоставяне на поръчителство, установяваща задължение за заплащане на възнаграждение, не поражда права и задължения за страните, като договорът следва да се прогласи за нищожен поради накърняване на добрите нрави. На практика със сключване на договора за поръчителство се цели да се заобиколи разпоредбата на чл. 19, ал. 4 от ЗПК, като в договора за поръчителство се уговаря възнаграждение, което впоследствие ще бъде разпределено като печалба на „Изи Асет Мениджмънт“ АД. С договора за поръчителство не се цели реално обезпечаване на договора за заем, сключен с „Изи Асет Мениджмънт“ АД, доколкото, плащайки задължението на потребителя в полза на „Изи Асет Мениджмънт“ АД, кредиторът плаща вземането си сам на себе си. Със сключването на договора за поръчителство се цели едно допълнително оскъпяване на договора за заем, допълнително възнаграждение за заемото, което е уговорено по друго правоотношение, единствено с цел да се избегнат ограниченията на чл. 19, ал. 4 от ЗПК. Договорът за предоставяне на поръчителство е нищожен поради накърняване на добрите нрави и защото сумата, която е уговорена като възнаграждение, е в размер на повече от половината от сумата по отпуснатия заем. Безспорно е, че така е нарушен принципа на добросъвестност и справедливост и са накърнени добрите нрави. С Решение № 165/02.12.2016 г. на ВКС по т. д. № 1777/2015 г., I т. о., ТК е разяснено, че добросъвестността, по принцип се свързва с общоприетите правила за нравственост на поведението при осъществяване на търговските практики, произтичащи от законите, обичая и морала, установен в даден етап от развитието на човешкото общество, което е

формирало конкретните етични норми при изпълнение на задълженията и упражняване на правата на членовете на общност. В случая в разрез с нормите за добросъвестност на страните, търговецът, който е икономически по-силната страна в правоотношението, се е възползвал от своето правно положение, като е осигурил допълнително възнаграждение в своя полза, чрез осигуряване на поръчител срещу възнаграждение.

В исковата молба е налице искане съдът да се счита за надлежно сезиран с възражение за нищожност на договора за паричен заем, алтернативно на клаузата на чл.4 от него и да се позове на тази нищожност в мотивите на постановения съдебен акт.

В исковата молба са направени искания за задължаване на ответника да представи преписката по сключване на договора, издаване на съдебно удостоверение пред БНБ за снабдяване с информация за всички договори за заем между страните, както и за изслушване на ССЕ с конкретно формулирани въпроси. Налице е и искане за привличане на трето лице – помагач - „Изи Асет Мениджмънт“ АД, като е формулиран правен интерес от това, а именно, че това дружество е страна по договора за заем, сключен във връзка с процесния договор за поръчителство, чиято нищожност се иска и уважаването на иска ще доведе до промяна в правоотношението, възникнало по договора за заем и размера на погасителните вноски. Формулира искане за изискване от това лице на процесния договор за заем, погасителен план и други счетоводни документи.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК по делото е постъпил писмен отговор от ответника „Файненшъл България“ ЕООД. Заявява, че оспорва исковете като неоснователни. Намира исковата молба за нередовна, тъй като е подписана от адв. Б. Златков – процесуален представител на ищеца, който е лишен от права за срок от 6 месеца. Формулира искане, с оглед публикуваната в регистъра информация, всички извършени по делото действия от процесуалния представител, следващи лишаването от права (04.08.2023г), да се считат за невалидно извършени.

На следващо място намира, че съгласно чл. 127, ал. 4 ГПК, по осъдителен иск за парично вземане ищецът посочва банкова сметка или друг начин за плащане. В исковата молба, в т. 3 от раздел „Доказателства“ е записано „На основание чл. 127, ал. 4 от ГПК указвам банкова сметка на ищеца: BG21INTF40012050647658“. Твърди, че посоченият номер не е номер на банкова сметка, а е номер на платежна сметка на дружество за електронни пари. Титуляр на сметката не е ищецът. Липсва и упълномощаване на процесуалния представител да посочва сметки или друг начин на плащане.

В отговора на исковата молба е налице твърдение, че е процесуално недопустимо кумулативното съединяване на установителен и осъдителен иск

поради идентичност на предмета на спора - юридическият факт, съдържанието и субектите на правоотношението. Константна е съдебната практика, че липсва правен интерес от предявяване на установителен иск, когато може да се предяви осъдителен иск и същевременно в процеса могат да се установят необходимите факти, които са от значение.

На следващо място намира, че договорът за паричен заем, предмет на възражението, не е предмет на процеса. Страните по договора за паричен заем не съвпадат със страните по делото. Договорът за поръчителство, дори и сключен, за да обезпечи задължението на ищеца по договор за паричен заем, е самостоятелен юридически факт и след като страна в процеса, по инициатива на ищеца, е „Файненшъл България“ ЕООД, а не „Изи Асет Мениджмънт“ АД, разглеждането на възражението за нищожност на договора за паричен заем, както и разглеждането на твърденията на ищеца за нищожност на договора за поръчителство на основания, извеждани от хипотетичната недействителност на договор за паричен заем и/или допуснати хипотетични нарушения при сключването на договор за паричен заем и произнасянето по тях ще доведе до порочно съдебно решение, тъй като по делото не е участвала надлежна страна. Оспорва и искането за привличане на трето лице помагач - „Изи Асет Мениджмънт“ АД, поради липсата на процесуалните предпоставки за това.

Ответникът намира исковете за неоснователни по същество. Счита, че искането на ищеца за обявяване на нищожност на Договор за поръчителство на основание чл. 26, ал. 1 ЗЗД във връзка с разпоредби на Закона за потребителския кредит е напълно неотнормено към договорите, които „Файненшъл България“ ЕООД сключва с клиентите си във връзка с обезпечаване на техни задължения към „Изи Асет Мениджмънт“ АД, поради факта, че разпоредбите на Закона за потребителския кредит и последиците от неспазването им са относими единствено и само за договори за потребителски кредит, а не към договори за поръчителство/гаранция. В чл. 1 от Закона за потребителския кредит е записано, че този закон урежда изискванията към договора за потребителски кредит. В чл. 3 от Закона за потребителския кредит е предвидено, че разпоредбите му се прилагат за договори за кредит под формата на овърдрафт, когато кредитът трябва да бъде погасен в срок, по[1] дълъг от три месеца; за договорите за наем или лизинг, при които се предвижда възможност за закупуване на стоката - предмет на договора; за договори за потребителски кредити, които не са обезпечени с ипотека или друго сравнимо обезпечение върху недвижим имот и които се предоставят за ремонт на недвижим имот, с общ размер на кредита, по-голям от 147 000 лв. Договорът за поръчителство/предоставяне на гаранция, очевидно, е извън приложното поле на Закона за потребителския кредит, определено чрез разпоредбите на чл. 1-4. В тази връзка, всякакви твърдения за нищожност на основание разпоредби на Закона за потребителския кредит, и по специално на чл. 22 ЗПК, са напълно ирелевантни. Ирелевантни са и хипотетичните твърдения за евентуални нарушения при сключване на договор за потребителски заем, тъй като „Файненшъл България“ ЕООД няма материалноправна легитимация по тези въпроси. „Файненшъл България“ ЕООД и „Изи Асет Мениджмънт“ АД са самостоятелни правни субекти, както според материалното, така и според процесуалното право. „Свързаността“ с „Изи Асет Мениджмънт“ АД не прави „Файненшъл България“ ЕООД страна по кредитното правоотношение, нито процесуален субституент.

В отговора са налице твърдения, че договорите, които „Файненшъл

България“ ЕООД сключва с клиентите си във връзка с обезпечаване на техни задължения към „Изи Асет Мениджмънт“ АД са действителни, тъй като отговарят на приложимите изисквания на закона, тъй като се сключват валидно - между лице, което е вписано в Регистъра на БНБ за финансовите институции по чл.3а ЗКИ, в рамките на предмета, за който е вписано и дееспособни лица, които към момента на сключване на договора са могли да разбират свойството и значението на постъпките си и да ги ръководят, като се спазва и изискваната форма. Договорите, които „Файненшъл България“ ЕООД сключва с клиентите си във връзка с обезпечаване на техни задължения към „Изи Асет Мениджмънт“ АД не страдат от пороците, посочени в исковата молба или твърдените пороци не водят до нищожност на договорите. „Файненшъл България“ ЕООД е вписано като финансова институция в Регистъра на БНБ за финансовите институции по чл. 3а ЗКИ, с основен предмет на дейност: предоставяне на гаранционни сделки по занятие. Именно в това си качество – на търговец, Дружеството сключва гаранционни сделки (поръчителство) – обезпечава изпълнението по договори за кредит срещу възнаграждение. Дружеството отговаря на изискванията на закона по отношение на лицата, които могат да предоставят гаранционни сделки по занятие. Дружеството, сключва договори за поръчителство в рамките на дейността, за която е регистрирано. Договорът за предоставяне на гаранция/поръчителство е договор, по силата на който едната страна – гарант, се задължава по искане на другата страна – принципал, да заплати на посоченото трето лице – бенефициар, определена парична сума в зависимост от поетите от гаранта задължения, независимо от действителността на обезпеченото с такава гаранция задължение. Гаранции могат да бъдат издавани от банки или търговци, в предвидените от закон случаи. Твърдението на ищеца, че договорът за поръчителство „е изначално лишен от основание, тъй като по силата на посоченото правоотношение в полза на потребителя не се предоставя услуга“ е неоснователно. „Файненшъл България“ ЕООД предоставя гаранционни сделки по занятие – обезпечава изпълнението по договори за кредит срещу възнаграждение. По силата на договора за поръчителство, „Файненшъл България“ ЕООД се задължава да отговаря солидарно с кредитополучателя пред кредитната институция за изпълнение на задълженията му по договор за паричен заем, както и да търпи последиците от неизпълнението на тези задължения. Възнаграждението по договора за предоставяне на поръчителство е насрещна престация срещу задължението за обезпечаване на кредит. Твърдението на ищеца, че договорът за поръчителство е нищожен, тъй като съгласно разпоредбите на чл. 138 – 148 ЗЗД, договорът трябва да се сключи между поръчител и кредитор, а не между длъжник и поръчител е несъстоятелно. В случая става ясно, че ищецът изказва подобни твърдения, тъй като очевидно не може да направи разлика между правоотношенията длъжник/поръчител и поръчител/кредитор. Разпоредбите на чл. 138 – 148 ЗЗД са относими към отношенията между „Файненшъл България“ ЕООД и „Изи Асет Мениджмънт“ АД, това правоотношение е акцесорно на главното – между ищеца и „Изи Асет Мениджмънт“ АД по повод кредита. „Файненшъл България“ ЕООД и „Изи Асет Мениджмънт“ АД имат сключен писмен договор, който урежда отношенията между тях като поръчител и кредитор. Правоотношението между ищеца и „Файненшъл България“ ЕООД е самостоятелно, то влиза в действие под условие, че заемателят не предостави обещаните обезпечения на заемодателя. Договорът за поръчителство, сключен между ищеца и

„Файненшъл България“ ЕООД, урежда техните отношения по повод задължението на „Файненшъл България“ ЕООД да обезпечи кредита на ищеца. В Закона за задълженията и договорите липсва изрична регламентация на възмездното поръчителство, което е разбираемо, тъй като законът е обнародван през 1950 г., но и в теорията и в практиката никога не е съществувало схващане, че възмездното поръчителство е недопустимо или пък нарушава законова разпоредба. Твърдението, че договорът за предоставяне на гаранция е сключен в противоречие с добрите нрави е неоснователно и неаргументирано. Договорът за поръчителство не нарушава нито изрично формулиран правен принцип, нито правен принцип, проведен чрез създаването на конкретни други разпоредби. Договорът за поръчителство е сключен в съответствие с принципите на добросъвестността и справедливостта. Принцип на справедливостта и не/еквивалентност на престациите Процесуално представляването от мен дружество, задължавайки се да отговаря солидарно с цялото си имущество за задълженията на заемателя (и то за размер на дълга, който е много над уговореното възнаграждение по Договора), не получава нещо в повече, от това което предоставя, а дори напротив. Разбира се, като при всеки алеаторен договор, престацията по договора за поръчителство на пръв поглед изглежда нееквивалентна. Но поръчителството се простира върху всички последици от неизпълнението на главното задължение, включително и разносните по събиране на вземането, с оглед на което престациите може да бъдат разглеждани като нееквивалентни, но в полза на заемополучателя, а не в полза на Поръчителя, чиято отговорност може да бъде ангажирана в размер, надвишаващ с много полученото възнаграждение. Дължимото ни се възнаграждението по Договор за предоставяне на поръчителство е определено след извършена преценка на риска. Ако насрещната страна го счита за несправедливо висок, то тя изобщо не би сключила договор. Съгласно Определение № 381 от 14.04.2016 г. по гр. д. № 1275 / 2016 г. на ВКС, „Нееквивалентността на престациите не води до нищожност на договора. Когато страните са договорили неравностойни насрещни престации, заинтересованата страна може в едногодишен срок да иска унищожаване на договора, ако той е сключен поради крайна нужда.“ Принцип на добросъвестността При сключване на договори за поръчителство, процесуално представляването от мен дружество действа добросъвестно. Клаузите в договорите за поръчителство са формулирани достатъчно ясно и разбираемо и всеки разумен потребител - относително осведомен и в разумни граници наблюдателен и съобразителен, може да прецени икономическите последици от сключване на договора. Нещо повече, в договора за поръчителство е предвидено, че той влиза в сила само, ако заемополучателят не представи на кредитното дружество обезпечение под формата на поръчителство от физически лица или банкова гаранция. Предвид задължението на съда служебно да следи за неравноправни клаузи в договори с потребители, моля да имате предвид следното: Съгласно чл. 145, ал. 2 ЗЗП, „Преценяването на неравноправната клауза в договора не включва определянето на основния му предмет, както и съответствието между цената или възнаграждението, от една страна, и стоката и услугата, която ще бъде доставена или извършена в замяна, от друга страна, при условие че тези клаузи на договора са ясни и разбираеми. В договорите за поръчителство ясно и разбираемо е написано, че „Файненшъл България“ ЕООД се задължава да сключи договор за поръчителство с „Изи Асет Мениджмънт“ АД, по силата

на който да отговаря солидарно с потребителя за неговите задължения по договор за заем, а потребителят се задължава да заплати на „Файненшъл България“ ЕООД възнаграждение посоченото в договора възнаграждение. Всеки потребител – относително осведомен и в разумни граници наблюдателен и съобразителен, би могъл да прецени потенциално значимите икономически последици за него. Икономическите последици се равняват на сумата, която потребителят трябва да заплати. Възразява срещу направените доказателствени искания.

Съдът, като прецени изложените в исковата молба фактически твърдения и съобрази формулираното искане, намира, че е сезиран с искове с правна квалификация чл. 26, ал. 1, пр. 3 от ЗЗД вр. чл. 146, ал. 1 от ЗЗП и чл. 55, ал. 1, пр. 1 от ЗЗД.

В тежест на всяка от страните е да докаже положителните факти, от който черпи права, като следва да установят обстоятелствата, както следва – от страна на ищеца – правния интерес от предявяване на иска, че между страните е налице договорно правоотношение по договор за поръчителство и договор за заем, сключен с „Изи Асет Мениджмънт“ АД, както и че е изправна страна по същите, както и да установи твърдените основания за нищожност на договора, а по иска за връщане на даденото на отпаднало основание, че е платил исковата сума и размера на платената сума, а ответникът да докаже възразенията си против исковете.

Между страните не са налице факти, които да се признават и за които да бъде прието, че не подлежат на доказване.

Съдът намира за основателно искането на ищеца за привличане на трето лице – помагач „Изи Асет Мениджмънт“ АД, с оглед формулирания правен интерес от обвързване на това лице с установителното действие на решението и наличието на иск срещу него за платените вноски по договора за поръчителство, с оглед твърденията в тази насока. Неоснователни са исканията на ищеца за задължаване на ответника да представи преписката по сключване на договора, респ. задължаване на третото лице – помагач да предостави преписката по договора за заем, тъй като доказателствената тежест в тази насока е на ищеца, който е страна по тези договори. Неоснователно е и искането както и за издаване на съдебно удостоверение пред БНБ за снабдяване с информация за всички договори за поръчителство между страните, тъй като за ищеца като страна по тях не е налице пречка да се снабди с информацията и съдебна намеса не е нужна.

Искането на ищеца за изслушване на ССЕ с конкретно формулирани

въпроси е неоснователно, поради липсата на писмени документи по делото, по които вещото лице да работи.

Съдът намира за неоснователно искането в отговора на исковата молба всички извършени по делото действия от процесуалния представител адв. Златков, следващи лишаването от права (04.08.2023г), да се считат за невалидно извършени, тъй като такива действия не са извършвани по делото, като от 27.09.2023 г. пълномощник по делото е адв. М.. Основателно е обаче искането по реда на чл. чл. 127, ал. 4 ГПК ищецът да посочи банкова сметка с оглед оспорването, че посоченият номер не е номер на банкова сметка, а е номер на платежна сметка на дружество за електронни пари.

Съдът приканва страните към доброволно уреждане на спора, чрез медиация, постигане на спогодба или друг способ.

Мотивиран от горното, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ПРИКАНВА страните към спогодба, медиация или извънсъдебно доброволно уреждане на спора.

КОНСТИТУИРА „Изи Асет Мениджмънт“ АД ЕИК ..., със седалище и адрес на управление гр. София, .. като трето лице – помагач по делото.

ПРИЕМА като писмени доказателства по делото приложените към исковата молба документи.

УКАЗВА на ищеца в срок до първото по делото заседание да представи доказателства, че посочената в исковата молба сметка по чл. 127, ал. 4 от ГПК е банкова такава, респ. да посочи банкова сметка иили друг начин на плащане.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на ищеца за изслушването на съдебно – счетоводна експертиза.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ исканията на ищеца за задължаване на ответника да представи преписката по сключване на договора за поръчителство, за задължаване на третото лице – помагач да предостави преписката по договора за заем и за издаване на съдебно удостоверение пред БНБ за снабдяване с информация за всички договори за гаранция между страните.

НАСРОЧВА делото за разглеждане в открито съдебно заседание на 20.03.2024 г. от 09.50 ч., за когато да се призоват страните, заедно с препис от настоящото определение.

Препис от отговора на исковата молба да се изпрати на ищеца.

Определението е окончателно.

Съдия при Софийски районен съд: _____